

"Tu ..., supèrbia? -De què?

Tu ..., supèrbia? —De què?
(Camí, 600)

29 d'abril

Quan l'orgull s'apodera de l'ànima, no és estrany que al darrera vinguin en corrua tots el vicis: l'avarícia, les intemperàncies, l'enveja, la injustícia. L'orgullós intenta inútilment treure del seu soli Déu, que és misericordiós amb totes les criatures, i així poder-s'hi acomodar ell, que actua amb entranyes de crueltat.

Hem de demanar al Senyor que no ens deixi caure en aquesta temptació. La supèrbia és el pitjor dels pecats, i el més ridícul. Si aconseguix d'emmordassar amb les seves múltiples al·lucinacions, la persona atacada es vesteix d'aparença, s'emplena de buidor, s'envaneix com el gripau de la falla, que inflava el pap, tot presumint, fins que va rebentar. La supèrbia és desagradable, també humanament: qui es considera superior a tothom i a tot, s'està contemplant contínuament a si mateix i menyspreant els altres, que li corresponen fent burla de la seva vana fatuïtat. (Amics de Déu, 100)